

Bediüzzaman ve Resneli Niyazi Bey

Kurân'ın malı olan Risâle-i Nur'un mahiyetini derk edenler, bu eserlerde derc edilen hakikatleri de esas alırlar. Evet, bir Nur Talebesi, başkasının sözüne, yahut bilgi-belge diye ileri sürdüğü delillere hemen itibar etmez, onları dahi Nur'un hakikatli mihengine vurur, süzgecinden geçirir, hassas terazisinde tartar, ondan sonra kabul veya reddeder. Nihayet, onlar için güvenilir öncelikli referans kaynağı Üstad Bediüzzaman ve Nur Külliyyatı'dır.

Zira, şu dehşetli zamanda, belge sûretindeki bazı bilgilere dahi itimat kalmamıştır. Sebebi şudur: Meselâ, o belgedeki bilgi yalan ve sahte olabildiği gibi, içine korku veya nefret hissi de karışmış olabilir. Hele ki, o bilgi "resmî tarih"le bağlantılı ise, yüzde 80-90 ihtimalle "yalan tarih" çeperindedir.

İşte, Resneli Niyazi Bey hakkındaki bilgilerin çoğu maalesef bu nevidendir. Üstelik katmerli bir sûrette: Zira, hem komiteci İttihatçılar onu çekemeyip, nihayet korumasına katlettirdiler; hem de Abdülhamidçi bağnaz tayfa tarafından "Oh oldu ona!" denilerek, onlar da aynı ihanete alkış tuttular. Nitekim, şu kahredici "Ne şehit oldu, ne gazi; pisipisine gitti Niyazi" sözü, birbirine muarız gibi görünen o iki bağnaz cenahın müşterek eseridir ve hâlâ kullandıkları pek zalimâne ve kanlı-irinli bir mirâsıdır.

"Ey zamanın Rüstem-i Zâli"

Hürriyet ve meşrûtiyet kahramanlarından biri olan Kolağası Niyazi Beyin göstermiş olduğu harikulâde cesaret, fedakârlık ve kahramanlıklarını ayrı bir zamana bırakarak, burada bilhassa Üstad Bediüzzaman'ın onun hakkındaki takdir ve senâkârane ifadelerini nazara vermek arzusundayız.

Bediüzzaman Said Nursî, 1908'de neşredilen Nutuk isimli eserinin 5. Mektubunda "Ey zamanın Rüstem-i Zâli!" diyerek hitap ettiği Niyazi Beye hitaben, ayrıca şu ifadeleri kullanıyor: "...Selânik'e geldim. Senin hakiki sûretini mecazî misalinle görüştürmek için... Sizin te'sis ettiğiniz bünyân-ı saadeti tahkim etmek için teşekkür-i fiilî olarak Kürdistan'a gitmek niyetindeyim."

İşte, Üstad Bediüzzaman'ın 1910'daki telifatı olan Münâzarât isimli eser, burada ifade edilen niyet ve teşebbüsün bir neticesi olarak vücuda geldi denilebilir.

Beyanat ve Tenvirler: 107. sayfasında yer alan bir suâl-cevapta da şunlar yer alıyor:

SUAL (Vehim): Sen Selânik'te İttihat ve Terakkî ile ittifak etmiştin, neden ayrıldın?

CEVAP: Ben ayrılmadım, onların bazıları ayrıldılar. Niyazi Bey, Enver Bey gibi adamlarla şimdi de müttefikim; lâkin

bazıları bizden ayrıldılar, bataklık yoluna saptılar.

Bediüzzaman Hazretleri'nin bu ve benzeri mahiyetteki ifadelerine rağmen, Kendisini Nur Talebesi olarak görenlerin, hââ tutup Niyazi Beye hakaret edip ona terörist diyenlerin kulakları çınlasın.

Son bir nokta: Dehşetli propaganlarla haksızca ve insafsızca yapılan karalamalar sebebiyle, hainlerle kahramanlar zahiri ve sathî nazarlarda yer değiştirmişlerdir.